

Arrest

nr. 301 272 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
andelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse origine te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X op 5 februari 2024 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2024 werd ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, B 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.3. Beoordeling:

Verweerder heeft aan de Raad meegedeeld dat verzoekers niet van hun vrijheid zijn beroofd.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel (of teruggedrijvingsmaatregel) waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen. Hoewel niet kan worden betwist dat de thans bestreden beslissingen vermelden dat verzoekers zich binnen de tien dagen bij de Spaanse autoriteiten dienen aan te bieden, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen *“in het bijzonder”* van voornoemd artikel blijkt dat slechts in geval de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats een wettelijk vermoeden bestaat dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

In casu blijkt echter niet dat verzoekers zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

Niets belet verzoekers om alsnog een gewone vordering tot schorsing in te dienen, samen met het beroep tot nietigverklaring. Zelfs in het geval dat een vasthouding zou tussenkomen, wat hic et nunc louter hypothetisch is, hetzij een repatriëring, ook hic et nunc hypothetisch, dan nog beschikken verzoekers op het ogenblik van een vasthouding over de mogelijkheid om bij wijze van voorlopige maatregelen hun gewone vordering tot schorsing te activeren.

Verzoekers gaan volledig voorbij aan de mogelijkheid hen geboden in de volgende bepalingen:

Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. (...)”

Artikel 44, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.”

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

“In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan.”

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen (cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516).

Niets belet een verzoeker om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV, de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432; RvS 28 november 2003, nr. 125.828). De verzoekende partij kan deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen zodra een zaak imminent wordt, en alleszins ter gelegenheid van een vasthouding en/of repatriëring of overdracht.

In casu laten verzoekers na aan te tonen dat er thans imminentie voorhanden is.

Verzoekers zijn niet vastgehouden en er is geen repatriëring of overdracht voorzien.

Ook laten verzoekers na aan te tonen dat er bijzondere andere omstandigheden voorhanden zijn die erop wijzen dat er imminentie is. Uit het gegeven dat de bestreden beslissingen voorzien dat verzoekers zich binnen de tien dagen dienen aan te melden bij de bevoegde Spaanse overheid, kan evenmin afgeleid worden dat een gedwongen uitvoering zich zal opdringen eens die tien dagen zijn verstreken.

Nu het wettelijk vermoeden in casu niet speelt, en ook niet blijkt noch wordt aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen imminent zou zijn (er is geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een datum voor overdracht vastgelegd en niets belet verzoekers een gewone vordering tot schorsing in te dienen die kan geactiveerd worden van zodra er imminentie ontstaat), moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden afgewezen.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De loutere vrees dat de bestreden beslissingen op ieder ogenblik kunnen uitgevoerd worden, bevat niet het bewijs dat over een schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij reeds daadwerkelijk is verwijderd (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

Verzoekers tonen derhalve niet aan dat zij het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij brengen ook geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU